

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Mai (Florar)
nr. 5 (113) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Cine are nevoie de iubire?

Citiți în pagina 1

Acasă de Înviere

Citiți în pagina 4

Sfânta Cuvioasă Mavra
de Ceahlău

Citiți în pagina 14

Mai știm să fim creștini?

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Cine are nevoie de iubire?

Prin lucrarea tainică a Proniei Dumnezeiești ne regăsim din nou în pragul lunii lui Florar, acolo unde mireasma primăverii atinge deplinătatea și inimile ni se deschid către lumină. În acest timp al înfloririi, Domnul Hristos ne dăruiește încă o dată prilejul de a ne aduna gândurile, de a ne bucura împreună și de a primi, cu sufletul pregătit, mesajul pe care colectivul redacțional îl așază cu grijă și cu dăruire în paginile „Călăuzei Credinței”.

Acum două luni vă povesteam că o persoană cunoscută a avut un deces în familie, iar cineva „cu iubire de aproapele” îmi spunea că nu ar trebui să-mi fac griji pentru că Dumnezeu se va îngriji de ea. Da, într-adevăr Dumnezeu se îngrijește de orice făptură, pentru că toți suntem lucrul mâinilor Sale, dar, noi ca frați întru Domnul, trebuie să avem empatie, nu? Oare porunca iubirii a fost dată cu titlu opțional? Sau, dacă este opțională, putem spune cine are nevoie de iubire? Sunt conștient că orice aș fi făcut pentru persoana îndoliată nu aș fi avut posibilitatea de a întoarce timpul înapoi, dar totuși știam că pot face ceva. Oare cel ce este în oarecare suferință sau necaz ar refuza un ajutor (chiar dacă ar fi neașteptat) sau o mângâiere sinceră?

Dragii mei, nevoia de a fi iubit (nu doar în momente de cumpănă) este una dintre cele mai adânci și mai discrete mișcări ale sufletului omenesc. Acest sentiment caracteristic oamenilor nu se manifestă întotdeauna zgomotos, nu cere mereu atenție, dar pulsează în noi ca o chemare tainică, asemenea unei rugăciuni nerostite. Cred și mărturisesc că putem trăi fără multe lucruri, dar nu putem trăi fără iubire. Fără ea, viața devine o succesiune de zile goale, iar sufletul se usucă încet, asemenea unui pom lipsit de lumină.

De aceea, Dumnezeu ne trimite oameni. Nu întotdeauna oameni perfecți, nu întotdeauna oameni pe care îi așteptăm, dar oameni care, prin simpla lor prezență, ne arată că nu suntem singuri. Ei ne iubesc, ne poartă de grijă, ne susțin, ne ascultă fără să ne judece. În ei, Domnul Hristos Se apropie de noi cu o blândețe pe care adesea nu o recunoaștem. Când cineva ne iartă, când cineva ne înțelege, când cineva ne ține de mână în tăcere, acolo este o lucrare dumnezeiască. Când am îmbrățișat acea persoană, printre lacrimi mi-a mulțumit la ureche, în șoaptă. Doar între noi

doi și Dumnezeu. Și sincer, mă bucur pentru că v-am putut spune sentimentul pe care l-am trăit. Fiecare trăire este unică în sensul ei, de aceea nu trebuie ratată.

Acum, poate că unii se întrebă: „De ce nu am întâlnit și eu astfel de oameni?”.

Întrebarea aceasta ascunde o durere reală, dar și o posibilă orbire despre care am vorbit și în alte articole anterioare. Poate că oamenii aceștia au fost acolo, dar noi nu eram pregătiți să-i vedem. Sau poate că ochii sufletului nostru erau închiși. Poate că ne temeam de iubire, pentru că iubirea cere vulnerabilitate, sinceritate, renunțarea la ego-ul propriu sau la măști. Personal, cred că fiecare întâlnire adevărată este o judecată, nu în sensul condamnării, ci în sensul dezvăluirii. În fața iubirii celuilalt, se vede limpede ce purtăm în noi: frică sau deschidere, mândrie sau smerenie, neîncredere sau iubire.

Dar mai există o întrebare, și mai grea: Ce facem noi cu oamenii pe care ni trimit Dumnezeu?

De multe ori, îi alungăm. Îi rănim. Îi clevetim. Ne răzbunăm pe ei pentru că ne-au iubit sau poate că au văzut în noi ceva ce noi înșine nu eram pregătiți să vedem. E paradoxal, dar adevărat: uneori pedepsim tocmai pe cei care ne-au făcut bine. Nu pentru că ne-au greșit, ci pentru că iubirea lor ne-a pus în fața propriei noastre neputințe de a iubi. Revenind la exemplul de la început, chiar dacă persoana îndoliată nu este un model strălucit în comunitate, oare avem noi dreptul de a ne pronunța asupra poruncii de a iubi? Oare trebuie ea lăsată acum „în grija lui Dumnezeu”, sub motivația comportamentului ei anterior?

Citind într-o carte câteva mărturii pline de o nespusă empatie a maicii Siluana Vlad, am decis să vă ofer câteva rânduri, cu speranța că trăirea și sentimentul pe care ea l-a mărturisit își va găsi ecoul în inimile dumneavoastră.

„În Galați era un centru de îngrijire a copiilor bolnavi de SIDA, în colaborare cu niște voluntari din Olanda, cred. Niște ființe foarte speciale acești voluntari. Copiii, care erau aproape sălbăticiți la început, s-au schimbat mult și se bucurau să primească vizite. Mergeam la ei săptămânal, cu o grupă de studenți. Se bucurau când ne vedeau și cel mai mult le plăcea să fie luați în brațe. Unii aveau răni, erau bolnavi, adică boala se exprima în trup foarte vizibil, cu dureri mari. Unii mureau, alții erau doar purtători și nu se vedea nimic la suprafață. Când cineva murea era așezat în sala de joacă, pe o măsuță specială, cu flori. Copiii stăteau în jurul lui, se făcea slujbă, copiii își luau rămas bun, deci erau ajutați cumva să considere moartea un fenomen...sărbătoresc, ceva sărbătoresc. Cornel era unul dintre copiii grav bolnavi.

La un moment dat, când ne-am dus, asistenta ne-a spus că e foarte, foarte grav, că nu mai are mult de trăit, că are dureri foarte mari și să avem grijă cum îl atingem.

M-am dus la pătuțul lui, i-am vorbit și mi-a arătat că vrea în brațe, avea vreo cinci-sase anișori.

I-am zis: O să te doară, vrei să te iau? Și el a zis: Da. A dat din cap că da. L-am luat în brațe, a gemut încetișor, s-a cuibărit în brațe la mine și era bucuros, așa de bucuros, deși îi curgeau lacrimi de durere... El era bucuros că l-am luat în brațe. Am stat mult așa. M-a impresionat și mi-am zis: Ce ciudată e ființa umană, că îmbrățișarea poate să fie mai puternică decât durerea...”

Dragi prieteni, poate că Dumnezeu ni S-a arătat de multe ori în viață, dar noi L-am căutat în altă parte: în fanteziile noastre complicate, în așteptări imposibile sau în imagini idealizate. Ne-am ridicat ochii spre cer, dar nu am văzut că El stătea lângă noi, în omul care ne-a îmbrățișat, în prietenul care ne-a ascultat, în străinul care ne-a zâmbit sau în omul care ne-a cerut ajutorul.

Nevoia de a fi iubit nu este doar o nevoie psihologică, ci o chemare spirituală. Ea ne amintește că am fost creați pentru comuniune, nu pentru izolare. Că suntem făcuți să ne oglindim unii în alții, să ne sprijinim, să ne luminăm. Iubirea nu este doar ceva ce primim, ci și ceva ce suntem chemați să dăruim. Atunci când învățăm să primim iubirea fără teamă și să o dăruim fără condiții, descoperim că Dumnezeu nu este departe. El este în fiecare gest de bunătate, în fiecare iertare, în fiecare întâlnire care ne schimbă. Și poate că adevărata maturitate duhovnicească începe în clipa în care înțelegem că iubirea nu este un privilegiu, ci o responsabilitate. Că nu suntem doar destinatarii iubirii, ci și purtătorii ei.

Închei aceste rânduri cu convingerea că fiecare om pe care Dumnezeu îl așază în calea noastră este o chemare tainică, o întrebare care ne atinge sufletul și o încercare prin care Pronia Dumnezeiască ne modelează. În fața fiecărei întâlniri suntem chemați să răspundem nu cu ezitări și condiționări, ci cu inimă deschisă, înțelegând că nimic nu este întâmplător și că fiecare clipă poartă în ea o lucrare a Domnului Hristos.

Condițiile în care suntem chemați să ne împlinim porunca iubirii pot fi uneori blânde și prielnice, alteori aspre și potrivnice. Dar tocmai încercările cele grele, odată biruite cu credință și răbdare, aduc o bucurie mai adâncă și o lumină mai curată în sufletul celui ce a răspuns chemării lui Dumnezeu.

În sfârșit, nevoia de a fi iubit ne conduce spre o ultimă întrebare, mai profundă: Suntem noi înșine dispuși să devenim oameni prin care Dumnezeu poate iubi lumea? Răspunsul la această întrebare nu se dă în cuvinte, ci în felul în care trăim, privim, iertăm și întâmpinăm pe cei care ne ies în cale.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Acasă de Înviere

„*S*ristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”, așa au răsunit glasurile enoriașilor parohiei mele de suflet în noaptea de Înviere. Tot așa au continuat și a doua zi, la slujba Vecerniei Învierii, unde nu doar părintele, ci și membrii corului au citit Sfânta Evanghelia în diferite limbi străine. A fost deosebit!

În sfârșit am avut curajul și puterea să-mi împlinesc acest vis, de a mă afla și fizic în locul în care sufletul meu deja era în fiecare an. M-au ajutat și bunica împreună cu mama, care au contribuit, așa încât toate planurile să se așeze într-un mod favorabil tuturor (mai ales mie), iar pe această cale doresc să le mulțumesc! Deși m-am aventurat singură înspre Iași, m-am simțit bine, în special la biserică, unde am fost primită cu dragoste și căldură, la fel ca întotdeauna! Știu că Dumnezeu este peste tot, în toate bisericile, însă mă bucur nespus că am reușit să vin și aici măcar o dată (sau, cine știe, poate abia pentru prima dată).

M-am întrebat și poate că multă lume ar avea curiozitatea să știe dacă a fost ceva diferit față de slujbele cu care eram obișnuită. În mare parte, nu. Am simțit bucuria primirii Sfintei Lumini de la Ierusalim, a înconjurării bisericii, a sfințirii bucatelor din coș, de care am avut parte mereu și înainte. Însă, ce am admirat

în mod deosebit au fost cântările părintelui Iulian din altar: „De Te-ai și pogorât în mormânt”, „Cu trupul adormind”, „Cine este Dumnezeu, mare ca Dumnezeul nostru?”; dintre toate variantele pe care le-am ascultat de-a lungul anilor, ale părintelui mi-au plăcut cel mai mult și mi-au indus o sensibilitate aparte. În plus, obiceiul ciocnirii unui ou cu părintele m-a făcut să mă simt ca într-o mare familie; chiar dacă s-a petrecut foarte rapid, momentul a adus multe zâmbete și râsete. Și încă ceva: am apreciat faptul că mulți credincioși – în afară de copii – s-au împărtășit în noaptea de Înviere, arătând dorința, voința, efortul și dragostea față de Hristos. În rest, ce a fost într-adevăr diferit...a fost starea mea, faptul că m-am simțit „Acasă”.

În a doua zi de Paști m-am întors la bisericuța mea din Siret, de unde părea că nici nu am lipsit. Doamnele drăguțe mi-au oferit un loc, pe oameni i-am găsit bucuroși, cântau cu toții de la mic la mare, iar pe chipul părintelui am simțit încântare și mulțumire. În final, ne-am bucurat de glasurile îngerești ale copiilor de la Atelierul de Muzică din Siret, care ne-au vestit Învierea prin cântări duhovnicești și pricesne atent alese. Un cor minunat!

A treia zi am simțit din nou să fac o schimbare, așa încât pașii m-au dus către biserică din centrul orașului, unde mergeam când eram mică. Acolo am regăsit vocea părintelui și pe cea a dascălului, care m-au încântat de fiecare dată când am avut ocazia să le ascult. Părintele mi-a zâmbit cu drag și am simțit că i-a fost cu adevărat dor de mine.

Deși am participat la deniile de duminică până marți la o bisericuță dragă din Suceava, la deniile de miercuri și joi acasă, apoi de vineri până la Înviere în Iași și spre sfârșit tot acasă, L-am simțit pe Dumnezeu în fiecare lăcaș. Poate că nu e atât de important locul unde ne aflăm, cât atenția pe care o dăm slujbelor, rugăciunilor, cuvintelor rostite și cântate. Pentru că Hristos a suferit, a pățimit, a fost răstignit, a fost înmormântat și a înviat pentru mântuirea mea și a noastră, a tuturor. Bucuria aceasta nu ne-o poate lua nimeni din inimi, indiferent unde am fi.

Îl rog pe Bunul Dumnezeu ca Lumina pe care am primit-o să ne aducă numai bucurie, sănătate, pace și împliniri duhovnicești, pe care să le păstrăm în suflet cel puțin până la următoarea Înviere, când sper să ne regăsim cu toții Acasă, în îmbrățișarea caldă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Amin.

Hristos a înviat!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

Mai știm să fim creștini?

Sdragii mei, iată că, prin voia și mila Marelui Dumnezeu, am ajuns să pășim și în luna lui Florar, trecând și de Marele Praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, Cel Care, prin jertfa Sa, ne-a oferit - dacă mai era nevoie - încă o mărturie a iubirii Sale față de natura umană.

Suntem într-o perioadă în care tot mai mulți dintre noi începem, ușor-ușor, parcă să lepădăm lumina Sfintei Învieri și bucuria renașterii noastre spirituale dată de aceasta și să revenim din nou la mocirla de zi cu zi, să visăm la minivacanțe și grătare cu cei dragi, uitând sensul sărbătorii ce tocmai a trecut, de parcă nici nu ar fi fost.

Întotdeauna stau și mă întreb: după această perioadă pascală, de ce nu putem rămâne în acea stare de trezvie și preferăm iarăși noroiul păcatului? De ce nu dorim și mai mult să fim cu Hristos și, în loc să ne apropiem de El, pare că vrem să fugim?

Întrebări care nu își mai găsesc rostul sau sensul și devin retorice cu fiecare an ce trece, cu fiecare sărbătoare care își lasă amprenta asupra noastră și cu ocaziile nenumărate pe care Domnul Dumnezeu ni le oferă pentru a ne îndrepta, iar noi nu știm - sau, mai bine spus, nu vrem - să profităm de ele.

Oare am uitat cu totul ce înseamnă să fim creștini? Oare scopul acestor sărbători pe care le așteptăm este doar de a mânca și a bea, de a vizita rude și a uita complet

de faptul că există un Dumnezeu, de Care noi uităm când ne este bine și ne aducem aminte de El doar la neceaz?

Căci, dacă procedăm astfel, sincer, nu suntem cu nimic mai prejos decât păgânii și decât cei care L-au răstignit.

Se pare că inima noastră a devenit „robotizată”, încât nu mai simte nimic, fiind acaparată în totalitate de grijile lumesti, de bani, de mașini, de a aduna cât mai mult în cămărilor noastre, iar cămara sufletului rămâne mereu goală.

Mai știm oare să plângem la suferința aproapelui nostru și să ne bucurăm de reușita sa?

Mai știm oare să aducem o mângâiere, o încurajare celui nevoiaș și, din puținul nostru, să îi facem ziua mai frumoasă? Se pare că nu, dragii mei, și o spun cu durere în suflet: se pare că nu mai știm să fim creștini, nu mai știm să fim oameni. Bârfim, judecăm și vedem doar paiul din ochiul vecinului, iar ditamai bârna din ochiul nostru nu.

Vrem să primim iubire, dar uităm să o oferim la rândul nostru; vrem să fim ajutați, dar noi nu ajutăm; vrem să fim mângâiați, dar noi, în locul acesteia, oferim doar vorbe grele.

Iar, în sprijinul afirmației mele, vă povestesc o întâmplare de acum o lună, din preajma Săptămânii Patimilor Domnului. Răsfoiam o rețea de socializare și, la un moment dat, o persoană - un tânăr, mai precis - a făcut o postare prin care judeca Biserica, preoții, faptul că au mașini scumpe, că poartă veșminte aurite și că nu plătesc taxe la stat, cum fac alții și așa mai departe.

Vă mărturisesc că, citind acea postare, eu, ca un creștin ortodox practicant, am rămas cu un gust amar, dar și cu un sentiment de milă pentru persoana ce scrisese acestea. Mi-am dat seama că noi nu o să ne mai facem bine niciodată, uitând că cei care judecă, de judecată vor pieri și cu ce măsură măsurăm, cu aceea ni se va măsura și nouă la judecata de care toți vom avea parte și de care nimeni nu va scăpa.

Închei aceste rânduri cu speranța și convingerea că încă mai pâlpâie în noi o mică fărâmbă de bunătate și, după cum spune și marele Ioan Slavici: „Una din marile mulțumiri ale vieții este să te știi om bun”, tot așa să încercăm și noi să biruim toate răutățile și tot puroiul faptelor rele din noi, să ne spovedim, să ne împărtășim mai des și să ducem o viață creștină cât mai curată, ca să ne putem considera părtași ai Împărăției lui Dumnezeu.

Gânduri de bine și de pace!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

De ce Înălțarea Domnului ne coboară privirea?

Când prăznuim Înălțarea Domnului, dacă ar fi să vorbim în termeni feroviari am putea spune că ne aflăm la capăt de linie. E ziua în care se încheie lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu-Omul. Și nu doar mântuitoare, ci și îndumnezeitoare.

De-a lungul unui an liturgic, la praznicile împărătești ale Domnului, când se rostește formula de la finalul slujbei - care se numește apolis sau otpust - se zice despre lucrările Sale că le-a făcut „pentru mântuirea noastră”. Excepție face apolisul Învierii, dar și acolo se subînțelege că acel „cu moartea pe moarte călcând” e tot pentru noi și pentru a noastră mântuire sau izbăvire din legătura păcatului și a morții. Doar la sărbătoarea Înălțării nu se menționează nimic despre mântuire: „Cel ce întru slavă S-a înălțat de la noi la ceruri și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl, Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu...”. Nu e deloc întâmplător faptul că la această ultimă, cronologic vorbind, sărbătoare, Înălțarea Domnului, nu mai este invocată mântuirea ca scop al lucrării Fiului lui Dumnezeu în lume.

Cuvântul „mântuire” înseamnă dezrobire, eliberare, dar și renaștere sau rezidire. Mântuirea implică, așadar, scoaterea omului de sub robia diavolului, desfacerea de legătura patimilor, curățirea de păcate, dar și restaurarea lui, re-crearea lui în conformitate cu gândul lui Dumnezeu. Însă „a mântui” se mai spune și când e vorba de a termina sau isprăvi o lucrare. În vremea copilăriei mele, la țară auzeam adesea oamenii spunând pe câmp: „am mântuit aici (treaba)”. Adică s-a încheiat o lucrare. Dacă însă cineva își făcea în mod superficial datoria, repede și fără nici un chef, despre acela se spunea că a lucrat „de mântuială”.

Revenind: de ce cuvântul „mântuire” nu apare taman la capătul lucrării... mântuitoare a Domnului pe acest pământ? Ce se întâmplă diferit la momentul Înălțării Lui la ceruri față de celelalte momente din parcursul existenței Sale pământești?

Explicația ar fi că, spre deosebire de celelalte etape cuprinse între Buna Vestire și Înviere, la Înălțare accentul cade pe îndumnezeirea omului. În sens larg, între mântuire și îndumnezeire există un soi de suprapunere. Nu te poți elibera de păcat decât dacă te unești cu Dumnezeu (adică punând început îndumnezeirii) și nu te poți îndumnezei decât dacă te eliberezi de toată legătura pătimasă. Dar, în sens

strict, putem vorbi de lucrarea de îndumnezeire ca parte finală, ca desăvârșire sau încununare a mântuirii.

Înălțarea consfințește îndumnezeirea firii omenești asumată de Fiul lui Dumnezeu prin întruparea din Fecioara Maria. Această fire omenească, trup și suflet, este așezată „de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl” și rămâne acolo în veșnicie. Ca Dumnezeu, Fiul nu a plecat niciodată de pe Tronul Dumnezeirii. În timpul Sfintei Liturghii se rostește această formulă paradoxală, dar care surprinde divino-umanitatea lui Iisus Hristos: „În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul și pe tron împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost Hristoase, toate umplându-le, Cela ce ești necuprins”. Acolo de unde nu a plecat niciodată, la Înălțarea Sa, Domnul duce firea omenească unită cu cea dumnezeiască și o așază pe Tronul Sfintei Treimi. De aceea, această sărbătoare este considerată o încununare a tuturor celorlalte praznice împăratești. Se împlinește, prin Înălțare, scopul pentru care Dumnezeu l-a creat pe om, se deschide calea ca omul să devină Dumnezeu după har.

Cum reacționăm noi când auzim de îndumnezeire? De regulă, ca la ceva cu totul străin, ba chiar imposibil de atins. De aceea ne este greu să prețuim cum se cuvine Înălțarea sau, în orice caz, nu o facem așa cum receptăm celelalte mari sărbători sau lucrări ale Domnului. Crăciunul ne înduioșează, Boboteaza ne motivează, Învierea ne uimește. Or, Înălțarea ne responsabilizează, ne intrigă, ne provoacă în sensul cel mai deplin și curat al cuvântului. La toate celelalte sărbători privim parcă mai cu drag, căci avem, după cum pricepem noi, un folos, „ne iese un ceva palpabil” – ca să vorbim în termeni comerciali. Dar, de la praznicul Înălțării parcă ne ferim repede privirea și chiar o coborâm, ca nu cumva să amețim văzând la ce demnitate suntem chemați, cam unde e ridicată ștacheta creștinului autentic.

Dar, cum să atingă inima noastră o astfel de chemare, când noi trăim în epoca în care ne-am cam obișnuit să lucrăm tot mai puțin la cele duhovnicești, să avem așteptări din ce în ce mai mici de la viață - căutând „refugiu” în spații virtuale, resemnându-ne adesea în fața greutăților și fugind de responsabilități, mai degrabă decât să ne asumăm eroic planul lui Dumnezeu pentru noi? Oare întâmplător a rânduit Biserica să cinstim la Înălțarea Domnului și pe eroii neamului? Nu cumva pentru a primi imbold, pentru a căpăta sau a ne înnoi curajul de a lupta și de a ne jertfi și noi precum acești înaintași ai noștri? Se cere de la noi eroism duhovnicesc, da. Și ne sperie acest lucru pe noi, cei ce suntem tot mai căldicei și mai înșurubați în zona noastră de confort, ca să nu spun chiar opoșiți în culcușul ego-ului nostru.

Autor: Pr. Constantin Sturzu

Scoaterea Sfintei Cruci din fața Sfintei Mese din altar

©doxologia.ro

*I*n Sfântul Altar, în partea de răsărit a Sfintei Mese, se află și Crucea Răstignirii, o cruce mare, lucrată din lemn, pe care este pictată Răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, având pictați la capetele brațelor pe Sfinții Evangheliști. Ea se află pe un postament și se găsește lângă Sfânta Masă, alături de candela care trebuie să fie permanent aprinsă.

Această Cruce se scoate din Sfântul Altar de către preot numai la Denia din Joia Mare (Utrenea Vinerii Patimilor), după citirea Evangheliei a V-a a Sfințelor Patimi, la antifonul al XV-lea. Se scoate din Sfântul Altar pe ușa dinspre miazănoapte, fiind purtată pe umeri de preot, închipuindu-L pe Mântuitorul, Care Și-a dus Crucea. Se așază în mijlocul Bisericii, cântându-se Troparul Răstignirii: Astăzi s-a spânzurat pe lemn....

Sfânta Cruce rămâne în mijlocul Bisericii până a doua zi la Vecernie, când se scoate Sfântul Epitaf. Scoaterea Sfintei Cruci este un moment solemn, de adâncă durere și tristețe. Credincioșii, privind spre ea, Îl văd pe Mântuitorul Iisus Care S-a jertfit pentru mântuirea noastră.

Sursa: Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, Arhim. Prof. Ghenadie Nițoiu, Pr. Prof. Gheorghe Neda - „Liturgica teoretică – manual pentru seminariile teologice”, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2002, p. 115

Strofe pentru suflet

Îmbrățișându-ne murea

Orice-ai gândit în viața ta,
Ai zis sau ai făcut,
Prietene, tu nu uita:
Hristos pe Cruce S-a suit
Și pentru noi S-a răstignit,
Să nu te dai bătut!

Și dacă-n poftă fel de fel
Să umbli ți-a plăcut,
Să nu te îngrozești defel:
Hristos din morți a înviat
Ca să te scoată din păcat,
Nimic nu e pierdut!

O, frate deznădăjduit,
Ascultă ce îți spun:
Eu știu că ai păcătuit,
Dar tot la fel de bine știu
Că Domnul Dumnezeu Cel viu
E iertător și bun.

De dragul meu, de dragul tău,
De dragul tuturor,
Ascultător de Tatăl Său,
Hristos S-a înălțat pe Lemn,
Iar Crucea Lui ne este semn
Al milei de popor.

Privește deci acum spre ea
Și vezi-L pe Hristos:
Îmbrățișându-ne murea
Înlăcrimat, dar fericit:
De-L vei iubi, vei fi primit
În Raiul cel frumos!

Amin.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Sfânta Înălțare

Ai coborât din cer o vreme,
Apoi din nou în cer Te-ai dus,
Lăsând în lacrimi ucenicii
Ce n-ar fi vrut să Te întorci
La ceruri, sus..

I-ai întristat cu Răstignirea,
I-ai bucurat cu Învierea,
I-ai amărât cu Înălțarea,
Dar astfel Ți-au văzut puterea!

Urcai încet spre înălțime,
Înveșmântându-Te în nori
Și binecuvântând pământul,
Îi promiteai că într-o zi
O să cobori..

Venind, ai cucerit pământul
Și-acum cărare prin văzduh
Tu îți croiai, urcând în grabă;
Ardeai de dor să Îl trimiți
Pe Sfântul Duh!

Și ai șezut în toată slava
Pe tronul Tău dumnezeiesc.
De-atunci, oriunde-ar fi în lume,
Toți cei ce-Ți poartă Sfântul Nume
Te preaslăvesc!
Amin.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Greșeala

In timp ce mergea pe drum, un călător a văzut într-o grădină un pom frumos, de crengile căruia atârnau niște mere mari și roșii de-ți lăsau gura apă. Văzând omul că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Bine ar fi dacă ar gusta și el câteva, așa, de poftă!

Dar, cum să facă? Până la pom trebuia să treacă de un gard înalt și de o mare băltoacă.

A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învârtit, dar, nemaivând răbdare, și-a zis: „Fie ce-o fi!” și a-nceput să se cațăre pe gard. Cu greu, a reușit să ajungă în curte, dar supărat nevoie mare, fiindcă într-un ghimpe din gard își agățase haina și o rupsese. Acu, ce să mai facă?

Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, grăbindu-se, a uitat de băltoaca plină cu noroi și s-a afundat în mâl.

Când, în sfârșit, a ajuns sub pomul cu pricina, a luat câteva mere, dar, uitându-se la el cum arată, și-a spus:

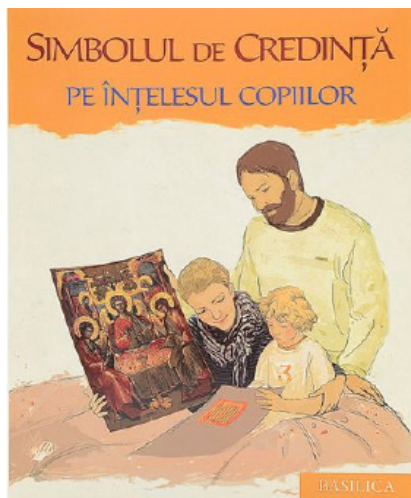
- E drept că am obținut eu ce-am vrut, dar a meritat oare? Haina mea cea bună e ruptă, încălțările și pantalonii murdari...

Cum stătea el așa și își plângea singur de milă, apare în curte stăpânul casei. Când l-a văzut pe călător cum arată, i-a spus:

- Bine, omule, trebuia să te muncești atâta pentru câteva mere? Uite ce-ai pățit! Ca să nu mai spun că nu înțeleg de ce-ai încercat să le iei pe furiș? Dacă băteai la mine în poartă și mi-ai fi cerut câteva mere, eu ți-aș fi dat cu drag. Acum, haide în casă să te speli și să te odihnești, apoi îți vei vedea de drum!

Tare bucuros și mulțumit a fost călătorul, văzând bunătatea gazdei sale, dar, în același timp, și-a promis sieși că altădată nu va mai fi atât de nesăbuit.

În viață, nu este important doar să obții, ci și cum obții! Sunt oameni care vor să aibă mai mult și atunci muncesc fără tihnă. Alții însă fură, gândindu-se mereu cum să fugă de muncă și să înșele. Aceștia, păcătoșii, singuri se înșală, fiindcă nu este totul să ai un lucru; contează și cum l-ai obținut!

„În cele trecătoare, nu poți deveni bogat decât sărăcind pe altul. În cele duhovnicești, nu poți deveni bogat decât îmbogățind pe altul.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Tatăl nostru

Un om avea mai mulți copii, dar era foarte supărat, fiindcă fiii săi se certau: ei, purtându-se cu răutate. Azi așa, mâine așa...într-un cuvânt, între flăcăi era mereu neînțelegere. Multă durere îi pricinuiau tatălui, care ar fi vrut să-i vadă trăind în pace și înțelegere.

Vreți să vă spun cine sunt frații aceștia atât de cruzi unii cu ceilalți? Suntem noi, oamenii. Nu suntem noi, toți oamenii, fiii ai aceluiași Tată, Dumnezeu? Ne înțelegem noi unii cu ceilalți? Ne iubim aproapele așa cum ar trebui să o facem? Nu-L doare pe Dumnezeu când vede că între oameni e atâta neînțelegere, minciuni, hoții, războaie, păcate de tot felul? De ce ne-a făcut Dumnezeu? Ne-a făcut pentru a ne iubi unii pe alții, pentru ca fiecare să poarte grija celuilalt. Și pentru fiecare bun creștin, pentru fiecare om care trăiește fără păcate, în dragoste și înțelegere cu cei de alături, Dumnezeu se bucură, la fel cum se bucură un tată pentru copiii lui.

Iubindu-ne unii pe alții, căutând binele celorlalți mai mult decât pe al nostru, devenim mai buni și mai înțelepți. Doar așa ne apropiem, cu fiecare clipă, de Dumnezeu, de dragostea și bunătatea Lui.

„Să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu pe voi!” (Sfânta Scriptură)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău (4 Mai)

Sotrivit tradiției, s-a născut pe Valea Bistriței și a primit la botez numele Maria. În loc să urmeze calea căsătoriei, a ales viața monahală și a intrat în obștea Schitului Silvestru, cunoscut și sub numele de „Schitișor”, aflat sub îndrumarea ieroschimonahului Silvestru, unul dintre cei mai vechi sihaștri ai Ceahlăului.

După tunderea în monahism sub numele de Mavra, și-a petrecut anii în ascultare, nevoință și rugăciune. Dintre toți pustnicii români, era cunoscută pentru o imagine delicată: era adesea văzută pe potecile muntelui însoțită de o căprioară. Cu timpul, dorind o viață mai retrasă, și-a construit o mică chilie din lemn și pământ.

Ulterior, s-a retras împreună cu câteva ucenice în Poiana Ponoare, la poalele Ceahlăului, unde, cu sprijinul credincioșilor din satele învecinate, au ridicat o bisericuță cu hramul Schimbarea la Față și mai multe chilii. Locul a devenit cunoscut sub numele de Poiana Maicilor, păstrând până astăzi amintirea viețuirii lor pustnicești.

A dus o viață aspră, pustnicească, dar a rămas în memoria localnicilor mai ales printr-o imagine delicată, așa cum fusese văzută de ei, mergând pe potecile muntelui însoțită de o căprioară. Între sihaștrii români, doar Sfânta Teodora de la Sihla mai este cunoscută ca fiind slujită de păsările cerului care îi aduceau firmituri de pâine din trapeza Mănăstirii Sihăstria.

Cuvioasa Mavra s-a nevoit acolo până la sfârșitul vieții, fiind înmormântată de ucenicele sale în Poiana de la Ponoare. Moaștele ei, asemenea celor ale multor sihaștri neștiuți, rămân ascunse în acest loc sfânt, iar sufletul ei se odihnește în ceata dreptilor.

A fost canonizată ca sfântă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința sa din 1 iulie 2025, cu titulatura „Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău” și prăznuirea în ziua de 4 mai.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfânta Cuvioasă Matrona de la Hurezi (5 Mai)

Era fiica unui mocan din părțile Sibiului. Tatăl său s-a făcut mai târziu călugăr în Muntele Athos, cu numele de Nicodim, iar copila a fost crescută la Mănăstirea Sărăcinești (Vâlcea) de la vârsta de 5 ani.

În anul 1868 a fost călugărită și trimisă pentru ascultare la Mănăstirea Horezu. Acolo și-a continuat nevoița maica Matrona, în rugăciune și smerenie, până în anul 1922, când a fost aleasă stareță. Ea a povățuit obștea mănăstirii timp de patru ani de zile, făcându-se tuturor exemplu de bunătate duhovnicească.

În anul 1926, s-a îmbolnăvit greu. Deci, rugându-se cu lacrimi Maicii Domnului, a fost vindecată în chip minunat și a mai trăit încă nouă ani. Spuneau maicile că era nelipsită ziua și noaptea de la biserică. Cu chipul senin, cu rugăciunea pe buze și cu toiagul în mână, mergea cea dintâi la slujbă și se întorcea cea mai de pe urmă.

În vara anului 1935, simțindu-și aproape sfârșitul, și-a chemat ucenicele și le-a spus:

– Maică Olimpiada și maică Gherasima, peste trei zile eu plec din această lume. Mă cheamă Domnul și Maica Domnului. Vă rog să trăiți în iubire, în smerenie și în ascultare. Niciodată să nu lipsiți de la biserică. Să nu adunați avere pe Pământ, nici bani, nici haine, că acestea ne despart de dragostea lui Hristos. Rămâneți în mănăstire până la moarte, oricâte ispite veți avea. Iar eu mă voi ruga lui Dumnezeu pentru mănăstire și pentru sfințiiile voastre.

A doua zi s-a deșteptat de dimineață, s-a îmbrăcat în hainele de călugărie și a zis ucenicei:

– Citește-mi Acatistul Bunei Vestiri.

La sfârșit, maica Matrona a rostit aceste cuvinte de laudă în cinstea Maicii Domnului: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

În clipa aceea și-a dat duhul.

Sursa: Arhimandritul Ioanichie Bălan - „Patericul românesc”, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 529 – 530

Calendar creștin ortodox - Mai 2026

- 1 V Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora
 2 S Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare; †) Sf. Ier. Atanasie al III-lea, patriarhul Constantinopolului; Sf. Matrona de la Moscova
 3 D †) Sf. Cuv. Irodion de la Lainici

Duminica a IV-a după Paști (Vindecarea Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

- 4 L † Sf. Cuv. Mavra de pe Ceahlău; Sf. Mc. Pelaghia; Sf. Monica, mama fericitului Augustin
 5 M † Sf. Cuv. Matrona de la Hurezi; Sf. M. Mc. Irina; Sf. Cuv. Mc. Efrem cel Nou
 6 M Sf. și Dreptul Iov, mult răbdătorul; Sf. Mc Varvar (*Înjumătățirea Cincizecimii*)
 7 J Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat
 8 V † Sf. Ap. și Ev. Ioan Teologul; Sf. Cuv. Arsenie cel Mare
 9 S Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor; Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari
 10 D Sf. Ap. Simon Zilotul; †) Sf. Cuv. Calistrat de la Timișeni și Vasiova

Duminica a V-a după Paști (a Samarincii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

- 11 L † Sf. Cuv. Dionisie Vatopedinul de la Colciu; Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metodie, luminătorii slavilor
 12 M †) Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului
 13 M Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul (*Odovania Înjumătățirii Cincizecimii*)
 14 J Sf. Mc. Isidor din Hios; Sf. Sfințit Mc. Terapont;
 15 V Cuv. Pahomie cel Mare; †) Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei
 16 S Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei
 17 D Sf. Ap. Andronic și soția sa Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan;

Duminica a VI-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

- 18 L Sf. Mc. Petru, Dionisie și Paulin
 19 M Sf. Sfințit Mc. Patrichie, episcopul Prusiei
 20 M Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf. Lidia din Filipi (*Odovania praznicului Învierii Domnului*)
 21 J (†) **Înălțarea Domnului; †) Sf. Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena;**
 22 V Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic
 23 S Cuv. Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadei; Sf. Mironosiță Maria lui Cleopa
 24 D † Sf. Mărt. Blandiana de la Iași; Cuv. Simeon, cel de la Muntele Minunat;

Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10

- 25 L † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul;
 26 M Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena
 27 M Sf. Mc. Iuliu Veteranul; Sf. Sfințiți Mc. Eladie și Terapont, episcopul Sardei; Sf. Mărt. Ioan Rusul
 28 J Sfinții Ierarhi Eutihie, episcopul Miletinei și Nichita, episcopul Calcedonului
 29 V Sf. Mc. Teodosia fecioara; Sf. Sfințit Mc. Olivian; (*Odovania praznicului Înălțării Domnului*)
 30 S Cuv. Isaachie Mărturisitorul și Varlaam (*Sămbăta celor adormiți - Moșii de vară*)
 31 D (†) **Pogorârea Sfântului Duh;** Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebiu și Haralambie

Duminica a VIII-a după Paști (Toate ale praznicului); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Cine are nevoie de iubire?	1
Acasă de Înviere	4
Mai știm să fim creștini?	6
De ce Înălțarea Domnului ne coboară privirea?	8
Scoaterea Sfintei Cruci din fața Sfintei Mese din altar	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău	14
Sfânta Cuvioasă Matrona de la Hurezi	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Xenia Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424